

GALLERIE 3
ΛΗΔΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ -ΧΙΟΥΖ
"ΤΡΙΤΟΣ ΧΩΡΟΣ"

Η GALERIE 3 είναι ένας έκθεσιακός – μικρός σχετικά – χώρος. Βρίσκεται στην Αθήνα στην οδό Φωκυλίδου 3 δίπλα στη δεξαμενή. Άνοιξε εδώ κι ένα χρόνο και διευθύνεται από τρεις, πολύ ενημερωμένες και θαρραλέες, νέες κοπέλες. Την Μαρία Λαμπάκη, την Ίλεάνα Τούντα και την Μίκυ Χρυσολώρα. Ένημερωμένες γιατί αυτά που παρουσιάζουν στο χώρο τους, συμβαίνουν ΤΩΡΑ στην Ευρώπη, και θαρραλέες γιατί η προσπάθειά τους θα περάσει στα σύγγραφα απ' τις συμπληγάδες του κατεστημένου χώρου. Πρώτη συνέπεια ή έλλειψη, έστω και αναφοράς, στον ημερήσιο τύπο. Αν και το πληροφοριακό υλικό και τα δελτία τύπου μοιράστηκαν μεθοδικά και άρκετες μέρες πριν την εκδήλωση που έγινε από τις 11 ως τις 17 Μαΐου. Στά σχέδιά τους βρίσκονται πολλές εκδηλώσεις του λεγόμενου "ΤΡΙΤΟΥ ΧΩΡΟΥ". Δηλαδή παραστατικής τέχνης, MIXED MEDIA, VIDEO, PERFORMANCE κ.ά. Σημαντική είναι η ΕΚΘΕΣΗ ΟΠΤΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ που θα άρχισι στις 20 Μαΐου με τη συμμετοχή 60 καλλιτεχνών από 14 χώρες και που συμβαίνει για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Πριν αναφερθώ στο συμβάν της

Φωτ. Χ.

Λ.Π. αξίζει να σημειώσω ότι όλες αυτές οι εκδηλώσεις δεν έχουν καμιά εμπορευματική σχέση, που σημαίνει ότι η GALERIE και οι καλλιτέχνες έχουν μόνο έξοδα και φυσικά όχι έσοδα. Το πρόβλημα αντιμετωπίζεται με διάφορους τρόπους. Πάντως όχι με επιχορηγήσεις. Αυτά.

Η Λήδα Παπακωνσταντινίου-Χιούζ είναι μία νέα κοπέλα που στά μέσα της 10ετίας του '60 βρέθηκε να σπουδάζει ζωγραφική στο Λονδίνο. Επιστρέφοντας με τον Άγγλο σύζυγό της στην Ελλάδα εγκαταστάθηκε στις Σπέτσες. Απ' το νησί αυτό ξεκίνησε και το CONCEPT για την παρουσίαση της στην GALERIE 3.

Ένα εγκαταλελημένο κλωστοϋφαντουργείο με όλες τις ένοχες καταπιέσεις πάνω στον παράγοντα γυναίκα-εργάτρια και ότι έχει απομείνει απ' αυτό. Έρείπια, πεταμένες αποδείξεις πληρωμής, σημειώματα από εκθέσεις αναφορών για το εργατικό δυναμικό, σπασμένα καρούλια, και κάθε στοιχείο αυτής της εγκατάληψης είναι αυτά που συνθέτουν την ιδέα για την παρουσίαση.

Στόν κυρίως χώρο της GALERIE μία ξύλινη κατασκευή με 2 εισόδους, τρισδιάστατη χωρίζεται εσωτερικά σε τρία δωμάτια. Φορτωμένος με διάφορα σχετικά αντικείμενα είναι ο χώρος που βρίσκονται απ' τις 7 ως τις 10 κάθε βράδυ οι 2 κοπέλες. (Μαζί με την Λ.Π. και η Άγγλιδα Σάλλυ Σμίθ). Μέσα από μίαν όρνηση να ντροπιαστούνε διαχωρίζοντας την ιδιωτική από την κοινωνική συμπεριφορά, εκθέτουν τους εαυτούς τους σ' ένα χώρο διπλής όρασης που μεταφέρει σχέσεις έρωτα, εργασίας και μοναξιάς. Ποιά είναι η θέση της Λ.Π. σ' αυτή τη συσχέτιση; Η ίδια λέει: Σάν γυναίκες που έχουμε μία σαφή αίσθηση ιστορικής "άορατότητας" προβάλλουμε αυτά ακριβώς τα σημεία που παραδοσιακά έχουν υπάρξει άορατα, μιάς κι έχουν χαρακτηριστεί αξιολογικά και έννοιολογικά "αδύναμα" σέ σχέση με τους μεγάλους κοινωνικούς χώρους.

Οι αναγωγές που επιχειρούνται λοιπόν με την παρουσία των 2 γυναικών μέσα στο κουτί (και που ο επισκέπτης βλέπει από μικρά ανοίγματα που υπάρχουν στο κουτί) σκοπεύουν

α) Τά πρότυπα μιάς γυναικείας άπασχόλησης που λειτουργεί άσχετα από τον καθημερινό παραγωγικό της χώρο.

β) Την έμμομή της μυθικής προέκτασης του έργόχειρου (στούς τοίχους της GALERIE μιά σειρά φωτογραφιών του έρειπωμένου κλωστοϋφαντουργείου με μιά γυναικεία σιλουέτα να κεντάει ανάμεσα στά χαλάσματα με μόνο χρωμάτινο στοιχείο τά κόκκινα γοβάκια της), και της έρωτικής σχέσης που έμπεριέχει σόν λογικό ή έφικτό αποτέλεσμα.

Η όριζόντια επιφάνεια του κουτιού είναι σκεπασμένη με άμμο. Παραμερίζοντάς την βλέ-

πεις στο εσωτερικό από μικρά γυαλίνα συνην. Όπως καταλαβαίνουμε, τά πράγματα δεν είναι τόσο μπλεγμένα, όπως πληροφορούν συνήθως οι κακοκαθοδηγητές του ταλαίπωρου κοινού, ούτε πρόθεση του καλλιτέχνη είναι να δημιουργήσει σύγκριση στόν κόσμο. Άπλά πολλές ιδέες προέρχονται και από τόν παιδικό κόσμο του καλλιτέχνη που προσπαθώντας να άπελευθερωθεί, αναφέρεται μέσα από τις μνήμες του στη "μαγεία" του παιχνιδιού. Σ' αυτή την περίπτωση η Λ.Π. μεγεθύνει τό παιχνίδι "πανόγραμμα" όπου παιδιά σκάβοντας λακούβες στό χώμα τίς στολίζαμε με ό,τι βρισκαμε γύρω μας. Μετά βάζαμε από πάνω ένα σπασμένο τζάμι, τό σκεπάζαμε με χώμα και τά υπόλοιπα παιδιά, προσφέροντας για είσιτήριο, ό,τι είχαν, παραμερίζαν τό χώμα για να δούν τό πανόγραμμα. Τό ίδιο έκανα κι έγώ στις 15 Μαΐου.

Δημήτρης Θ. Άρβανίτης

